

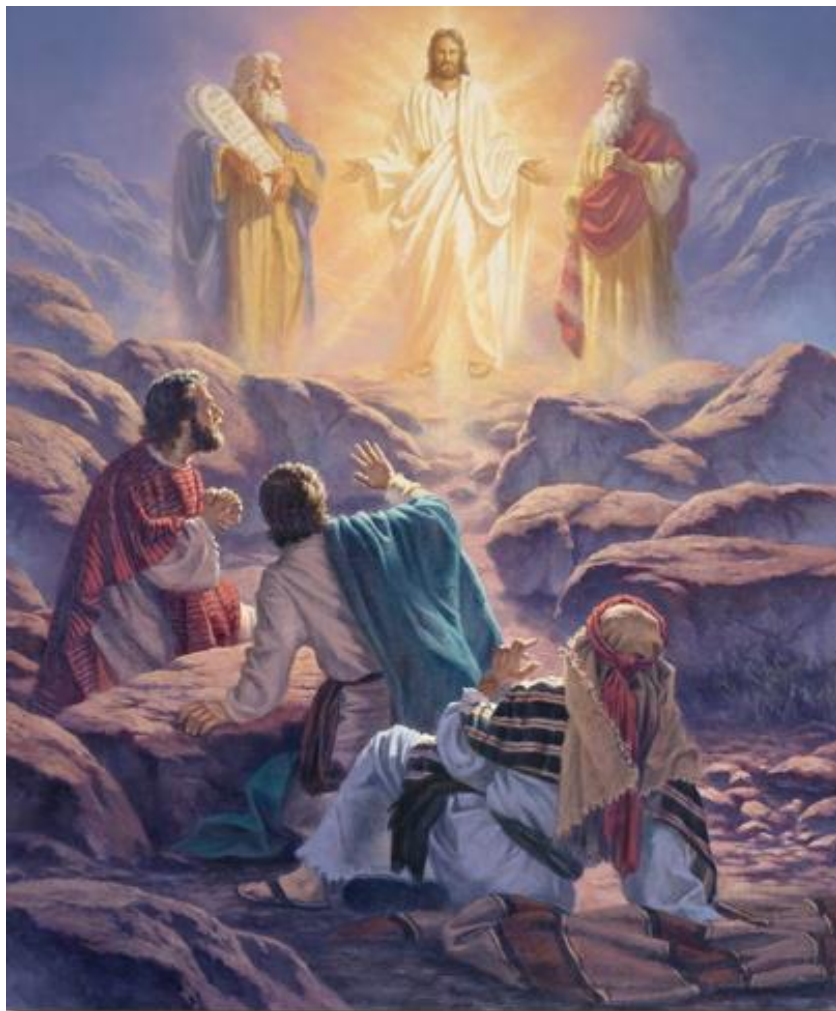

ПРОЄРУЧИЦЯ

*Парафіяльний часопис храму Богородиці Проєручиці
Української Греко-Католицької Церкви в Естонії*

М. ТАЛЛІНН

ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ 2017 Р. Б. №7(31)

Преображення Господнє

Пам'яті Блаженнішого Любомира

Єпископ-емерит та Глава УГКЦ 2001-2011, кардинал Католицької Церкви Блаженнійший Любомир Гузар, який помер 31 травня, на 85-році свого життя, був Українцем з великої букви. За свої 84 роки здобув авторитет одного найшанованіших моральних лідерів суспільної думки в Україні.

Недарма він кілька разів входив до сотні найвпливовіших людей України. Саме Любомир Гузар був одним з тих, хто претендував на папський престол Папи Римського у Ватикані.

Кардинал про себе:

"Я є звичайна людина, одна з багатьох. Моя мрія – бути Людиною. Я би дуже хотів бачити, щоб багато осіб бажали бути Людиною, собою. Бо бути Людиною, то є великий Божий дар".

“

"Ніхто так не шанує нашої свободи як Бог. Але ми не маємо відваги бути вільними. Бо бути вільними – це бути відповідальними".

"Важливо ґрунтовно перевиховувати народ. Усі ми повинні цим вихованням займатися – держава, Церква, кожен громадянин. Якщо знайдеться достатня кількість людей, чия віра в свободу виявиться справжньою і твердою, віра ця неодмінно знайде відклик у серцях багатьох із тих, кому розбудовувати Україну майбутнього".

«Україна не поділяється
на захід, або схід.
Вона поділяється на тих
хто любить Україну,
і хто не любить»

"Ви дуже сильні, якщо бажаєте добра, якщо стараєтеся, якщо гуртуєтеся, якщо намагаєтеся спільно творити добро, жити чесно, жити творчо. Заради радості, яку можемо так принести Богові і ближньому, варто трудитися, жертвувати свій час і свої зусилля".

"Єдність — це теж є дар Божий. Та здається мені, що всі бажають його прийняти на власних умовах. Ніхто не хоче мінятися, кажуть: нехай цілий світ зміниться, але не примушуйте мінятися мене".

"Серед нас дуже багато добрих людей. Але замало бути добрим – треба чинити добро. Якщо хочете жити у нормальній державі, передати її дітям і внукам – чинімо добро"!

Влада боїться свободи в серцях
набагато більше ніж голодного бунту.
Бо голодного можна купити, а
вільного-тільки вбити.

Любомір Гузар

"Я бачу, що нове покоління є прогресивним, іншим, ніж були ми. Але багато людей страшаються відповідальності".

СВЯТІ ТАЇНСТВА

(Використано матеріали: «Як поводитися у храмі; Порадник богомольця» - Львів: Свічадо, 2008)

ТАЇНСТВО МИРОПОМАЗАННЯ

Як апостоли отримали Святого Духа в день П'ятдесятниці, так і в таїнстві миропомазання ми стаємо «помазаниками» Святого Духа. Апостол Петро, наголошуючи на священному характері того, що дає це помазання Божому народові пише: **«Ви ж рід вибраний, царське священство, народ святий...»** (1Пет. 2, 9).

Таїнство миропомазання звершують одразу після хрещення, отож можна не зауважити, де завершується одне таїнство і починається наступне. Промовляючи відповідну молитву, священник помазує миром частини тіла новоохрещеного на словах: **«Печать дару Святого Духа. Амінь»**.

Вірні відповідають співом: **«Ви, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися. Алілуя»**. Далі звучать читання Апостола та Євангелія, в яких йдеться про хрещення як нове народження в Христі.

«Довідавшись, що Самарія прийняла слово Боже, апостоли, які були в Єрусалимі, послали до них Петра і Йоана. Ці прийшли й помолилися за них, щоб вони прийняли Духа Святого, бо він ще не зійшов був ні на кого з них, а лише були охрищені в ім'я Господа Ісуса. Тоді поклали на них руки, і вони прийняли Святого Духа». (Діян. 8,14-17)

Що нам дає таїнство Миропомазання?

У цьому таїнстві ми отримуємо повне вилиття Святого Духа, як колись апостоли у день П'ятидесятниці. Це таїнство спричинює зростання і поглиблення благодаті Хрещення:

- тісніше єднає нас із Христом;
- збільшує в нас дари Святого Духа;
- робить досконалішим наш зв'язок із Церквою;
- дає нам особливу силу Св. Духа для привселюдного визнання, поширення і захисту віри словом і діями, щоб мужньо сповідувати ім'я Христове і щоб ніколи не соромитися Хреста.

Через Миропомазання християнин отримує дар Святого Духа, щоб бути «хоробрим і непереможним подвижником Христа», «завжди готовим Його ради терпіти й з любов'ю умерти», щоб «зростати в усіх чеснотах», щоб дозріти **«в людину досконалу в міру росту повноти Христової»** (Еф. 4, 13).

• Що таке «вивід» і коли та для чого виконують цей обряд?

Йдеться про «Молитву над матір'ю в сороковий день після народження дитини». Згідно зі стародавніми звичаями, жінку, яка народила дитину, якийсь час вважали «нечистою». Вже у Старому Завіті щодо цього існували певні приписи.

Християнська традиція також забороняла породіллі входити у храм і брати участь у церковних богослуженнях упродовж сорока днів від народження дитини. Після періоду очищення над жінкою у притворі храму відмовляли спеціальні молитви, після яких вона знову могла входити у храм та брати участь у богослуженні.

Назва «вивід», очевидно, походить від церковнослов'янського «уведеніє», тобто «введення». Разом із «уведенням» породіллі відбувається «воцерковлення» новонародженого. Для цього також є відповідні молитви. Через воцерковлення новонароджений стає повноправним членом конкретної церковної громади. Внаслідок розвитку обряду в сьогодишній молитві сорокового дня об'єдналися кілька обрядів, які колись звершувалися окремо: «очишувальна молитва» над жінкою, «воцерковлення» перед хрещенням і «приведення» в храм новоохрещеного.

Для жінки молитва сорокового дня означає повернення у видиму церковну спільноту, від якої вона була вимушено відділена через «усяку неміч і недугу...». Натомість для дитини «воцерковлення» полягає у принесенні до церкви, яким її ніби жертвують Богові на зразок того, як Богородиця колись принесла до храму малого Христа і поклала на руки праведного Симеона.

• Що символізує білий одяг (крижмо) в таїнстві хрещення?

Що робити з крижмом після хрещення дитини?

Білий одяг, що в нього священик одягає новоохрещеного, - це знак духовної чистоти, яку він отримав при хрещенні, і нагадування про обов'язок жити гідно й по-християнськи. Символізує душу людини, чисту від усякого гріха.

Оскільки крижмо не освячене, то церковних приписів щодо його подальшого використання немає. Зазвичай з цього полотна шили одяг для дитини.

• Чи зберігати свічки, що їх тримали при хрещенні?

У яких випадках можна їх використовувати?

Свічки, які використовували при хрещенні, як і крижмо, можна зберігати як пам'ятку про хрещення. Однак якогось особливого релігійного призначення ці свічки не мають, оскільки їх не освячували, тому немає причини використовувати їх у якийсь особливий спосіб.

ЩО ТАКЕ СЕКТА? ЯК ВОНА ПРАЦЮЄ ?

Звідки беруться секти?

Термін секта у перекладі з латинської мови може мати два значення. Зокрема переклад слова *secare* говорить про розділювання чогось або відсікання від чогось основного. Ще один термін, який практично йде разом із вищезгаданим, — *sequi* — перекладається як слідування за кимсь, підпорядкування комусь.

В загальному розуміння термін секта можна пояснити так: СЕКТА — збір певної кількості людей, котрі відділившись від головної релігійної спільноти, творять самостійну групу, яка своїм вченням заперечує віру в Триєдиного Бога – Отця, Сина і Святого Духа, – а тому не є Церквою Христовою.

Слід розрізняти поняття секта і конфесія. Християнські конфесії не є сектами, бо вірять в Триєдиного Бога, проте мають певні канонічні розбіжності. Із встановленням християнства й Церкви загалом, термін секта почали застосовувати й до т. зв. християнських спільнот, які прагнули виокремитися.

Відступників Церква називає єретиками, адже такі відокремлені групи розірвали з нею будь-які стосунки, викривляючи на свій лад її доктрини та вчення. Євангеліст Йоан каже: *«З-поміж нас вийшли, але з-між нас не були, — бо коли б з-між нас були, були б zostалися з нами, — лише щоб виявилось, що не всі вони від нас. Хто неправдомовець, як не той, хто перечить, що Ісус є Христос?»* (1 Йо. 2,19.) Також Йоан наказує, *«що якщо хтось приносить до вашої хати лихе вчення – ніби Ісус не є правдивим Богом, таких в дім не пускайте, бо ні Отця, ні Сина вони не знають»* (2 Йо. 10–11).

Чому люди вступають у секти?

Причину вступу у секту варто шукати перш за все у самій людині, а саме у її психологічному і духовному стані. Легкою здобиччю сектантів є люди, які пережили певну духовну кризу, що спровокувала собою їхній депресивний стан.

Сектанти докладають значних зусиль, аби скористатися цією нагодою і запропонувати свою теорію вирішення особистої проблеми людини. Депресивний стан людини є досить небезпечний, оскільки в ньому вона найбільш слабка, легко піддається чужій теорії допомоги, не задумуючись навіть над тим, чи ця теорія правильна і чи містить хоч крихту правди.

Також кризове матеріальне становище, незахищеність у суспільстві, зневіра у правлячій владі провокують до внутрішнього бунту особистості. В цьому стані людина шукає допомоги, спокою і стабільності, прагне позбутись самотності, намагається вирішити особисті вікові проблеми, шукає нових друзів і теплої спільноти. Зазвичай, усі сектанти передовсім проголошують загальноприйняті цінності, в чому і міститься їхня головна привабливість. Секта в своєму ставленні до особи послуговується твердженням, що людина перш за все за своєю природою – споживач. Потрібно лише певні знання, опираючись на які можна зацікавити особу, можливості дати їй те, що вона бажає. *«Хто не має Церкву за матір, той не може мати Бога за батька»* (св. Кипріян)

Яка методика сектантської пропаганди?

Спостереження показують, що втягнення в секти може відбуватися найпростішим чином. До вас можуть просто підійти на вулиці різного роду «місіонері» і дуже ввічливо запитати: *«Чи можемо ми з вами порозмовляти? Хочете пізнати правдивого Бога? Хочете вирішити ваші сімейні проблеми? Хочете, щоб ваша сім'я перетворилась у дружню спільноту?»* або інше: *«Ми закликаємо людей читати Біблію. Лише ми можемо відповісти на всі ваші запитання»*.

Таким першим кроком сектанти заповнюють увагу. Коли сектант бачить, що ви зацікавилися його запитаннями, він намагається впровадити досить хитру тактику, а саме входить у довіру, прислужуючись своєю відкритістю перед вами, зацікавленістю вашими проблемами, дощем компліментів на вашу адресу, говорить, що ви ентузіаст, сильний інтелектуал. Під час розмови з людиною, сектанти використовують досить гарний психологічний прийом, а саме «принцип взаємності». Полягає він у тому, що вимагає вдячності особі, яка чинить нам добро. Увага, яку нам приділили (як нам здається, безкорисливо) врешті вимагатиме від нас відповіді, тобто прийти на зібрання секти. Обман, теплота, ласкавість, лестощі й обіцянки – все це старі і добре випробувані прийоми для втягнення в секти. Ними послуговувались багато років тому, послуговуються ними і тепер, бо вони допомагають втягнути людину в новий для неї світ без її згоди.

НЕДІЛЯ – ДЕНЬ ГОСПОДНІЙ

Що таке День Господній?

Чим для нас є неділя?

Чому ми святкуємо неділю?

Як правильно святкувати неділю?

День Господній

У Святому Письмі від Книги Буття до Книги Одкровення розповідається про святість суботи. Творець на початку історії нашої Землі освятив суботу (Бут. 2, 1–3).

Давши Десять Заповідей, Бог звелів святити сьомий день.

Святкування Дня Господнього є водночас наслідуванням Бога і пам'яттю про даровану Ним свободу.

У Старому Завіті заповідь святкування сьомого дня подається двічі. Перший раз вона є згадкою спочинку Божого після створення світу (Вих. 20, 8–11).

Ще одне значення дотримання цієї заповіді є спомином про вихід Ізраїлю з єгипетської неволі (Втор. 5, 12–15).

Однак через гріхопадіння людини у світ ввійшла смерть, що визначає минуність часу, а відтак і неповноту, що є протилежна життю у вічності. Тому впродовж усієї історії люди, особливо в особах пророків, очікували нового дня, Дня Господнього, що відновить повноту часу.

Неділя

«Як же минула субота [...] рановранці, першого дня тижня, прийшли вони до гробу, як сходило сонце» (Мр. 16, 1–2).

Подія смерті і воскресіння Ісуса Христа завжди буде основною темою, фундаментом християнського благовістування. Церква літургійно підкреслює історичність воскресіння,

щороку святкуючи Пасху. Натомість кожна неділя стає згадуванням Пасхи.

Як перший день, день воскресіння Христа нагадує перше створення. Як восьмий день, що йде за суботою, він означає нове творіння, започатковане у Воскресінні Христа.

Через Пасху Христа неділя доповнює духовне значення юдейської суботи.

Для кожного християнина неділя є днем зустрічі з Богом.

Ця зустріч відбувається через участь у Святій Літургії, чинення діл для духовного зросту – духовно відпочивати через самовдосконалення та допомогу ближнім.

Чому ми святкуємо неділю?

У Старому Завіті Божа заповідь наказувала святкувати суботній день. За апостольською традицією, яка бере свій початок від самого-таки дня Христового Воскресіння, Церква святкує кожного восьмого дня пасхальне таїнство, що його слушно називає Господнім днем, або неділею.

Неділя – це День Господній. Ця назва з'являється перший раз в Книзі Одкровення Йоана (1,10).

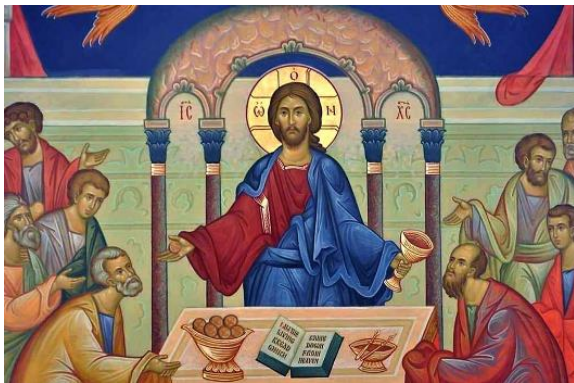
Святим днем для християн неділя стала вже з найперших часів.

Про це пишуть перші християнські богослови та письменники – Юстин Філософ (100–165) і Тертуліан (160– 220).

Імператор Костянтин Великий підтвердив це своїм указом у 321 році, після чого неділя офіційно стала днем, в який була заборонена праця в усі й Римській імперії. Так було законодавчо закріплено святкування неділі, яке існувало до того.

Структура Літургії

Проскомидія – перша частина літургії візантійського обряду. На ній з принесених хліба і вина готуються дари для Євхаристії. Покладання на одному дискосі «поіменних» частичок виявляє належність усіх вірних до одного Христового Тіла, а через це – сопричастя з Богом та одне з одним. Кожний є особою – має «ім'я», і водночас ніхто не є сам по собі. Коли ми приносимо й віддаємо Богові наші «житейські печалі», то виходимо за межі приватного і входимо в нове, церковне, соборне сопричастя. Тепер вірні приготовані до «спільного діла» – Літургії.

Літургія Слова – це друга частина Літургії, де читання зі Святого Письма ми сприймаємо не лише як спогад про Христове проповідкування, а й як живе Слово, що його не лише читаємо, а й приймаємо як поживу. Христос і надалі звіщає своє Слово (див. Лк. 24, 13–34). Він через проголошене й проповідване слово під час літургійного зібрання сам звертається до всієї церковної спільноти й до кожного зокрема.

Літургія Жертви – третя частина Літургії. У молитвах вірних на початку Літургії священник коротко висловлює зміст євхаристійного зібрання: «Стати перед святим Твоїм жертovníком, приносити Тобі моління й мольби і жертви безкровні за всіх людей Твоїх, і неосудно причаститися святих Твоїх таїн, і небесного Твого царства сподобитися».

*Ісус чекає на тебе щонеділі!
Прийди, не відмов у запрошенні!*

Зустріч релігійних громад УГКЦ Латвії та Естонії в м. Рига.

20 травня 2017 р. відбулася зустріч релігійних громад УГКЦ Латвії та Естонії в м. Рига. Така зустріч двох балтійських країн відбувається в друге, що стає вже доброю традицією на шляху у пізнанні Бога. Цьогорічною темою зустрічі було – 100-ліття об'явлення Богородиці у Фатімі.

Спільна зустріч розпочалася Божественною Літургією у храмі Переображення Господнього в м. Рига. Священик для вірних УГКЦ в Латвії о. Роман Сапужак виголосив проповідь на тему Фатімських об'явлень, розповівши про три таємниці, які отримали візйонери 1917 року в маленькому португальському селі Фатіма.

Після Божественної Літургії віряни взяли участь у змістовній доповіді на тему: «Концепт Богородиці у життєвій та творчій долі Богдана Лепкого». Доповідачем була Наталя Гавдида, кандидат філологічних наук, доцент Тернопільського Національного Університету ім. Івана Пулюя.

На завершення зустрічі о. Олег Поп'юк, священник для вірних УГКЦ в Естонії подякував вірним двох країн за участь у спільній зустрічі та запросив усіх на третю спільну зустріч, яка відбудеться в м. Тарту (Естонія), у травні 2018 року.

Розпорядок Богослужінь

в храмі Богородиці Троєручичі (липень - серпень)

Неділя 10:00 – Свята Літургія

09.07.2017. – о. Ярослав Савка (Долина)

16.07.2017. - о. Ярослав Савка (Долина)

23.07.2017. - о. Ярослав Савка (Долина)

30.07.2017. – о. Вікентій Пелих, ЧСВВ (Вільнюс)

06.08.2017. – о. Вікентій Пелих, ЧСВВ (Вільнюс)

Привітання з днем народження

Щиро вітаємо наших прихожан, які святкують свій день народження у липні та серпні: Остап Малюванчук (02.07), Іван Лісовий (05.07), Софія Брегман (06.07), Анатолій Лютюк (10.07), Петро Відо (14.07), Ростислав Баб'як (15.07), Петро Баб'як (17.07), Яна Юртин (23.07), Надія Боднар (23.07), Ігор Свирида (26.07), Володимир Бухінський (27.07), Олег Богів (04.08), Марія Черепаха (04.08), Віктор Дашкевич (06.08), Ольга Радіонова (09.08), Паримський Степан (15.08), Артур Градов (16.08), Наталя Янковська (16.08), Конт Альберт (17.08), Мар'яна Свидюк (28.08), Роман Лесів (29.08).

Многих та Богом благословених літ!

Видавець: Храм Богородиці Троєручичі, УТКД. Відповідальний: о. Олег Поп'юк. Часопис видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних. Адреса: Laboratooriumi 22, Tallinn 10133 Тел: +372 583 52 562; e-mail: oleg.popiuk@gmail.com; www.ugcc.ee